

CASAL

INSTANTS

UN ANY IMPARABLE

SUMARI

UNA MIRADA AL PASSAT
Els castellers a l'emparedat del Casal
Eloi Miralles

La revista del gener del 1978
El Casal recupera la celebració del Carnaval

ENTREVISTA
Marta Casas, directora de l'Escola de Teatre

TAULA & VILA
Ramon Marrugat, parlars i saraus

ACTUALITAT DE L'ENTITAT
Notícies destacades dels darrers mesos

INSTANTS

Un any imparable

Reportatge fotogràfic
de Toni Galitó

La temporada 23/24 de la Secció Esportiva Casal serà recordada com la de l'assoliment de diferents fites que consoliden un excel·lent treball iniciat ja fa uns anys per diferents equips tècnics i directius.

El Club ha assolit un nombre d'equips i jugadors que se situen en xifres rècord. No podem afirmar que en la història de la Secció sigui el primer cop que se superen els 250 jugadors i els 19 equips federats més l'escoleta, però la sensació que vivim és que la pinya cada cop és més sòlida i gran i que la família Casalista creix de forma constant i sostinguda fruits d'una gran feina de la junta de la secció i els tècnics del club.

Però la secció no creix només en volum esportiu, sinó que també ho fa en cohesió i implicació dels propis joves en tasques organitzatives, en preparació dels entrenadors dels equips, en implicació de les famílies en el projecte esportiu de la secció o en captació de nous recursos per al creixement del club, amb la incorporació de nous patrocinadors i anunciant al pavelló.

La suma de tots aquests factors fan de la temporada 23/24 un any imparable!

Nova equipació

Un dels fets destacats d'aquesta temporada ha estat la renovació total del vestuari bàsic del Club i les peces auxiliars, per tal de disposar d'una uniformitat adequada per a tots els jugadors i tècnics.

Tots fem SE Casal!

La Secció Esportiva no podria tirar endavant sense el suport de les famílies i voluntaris, l'Ajuntament de Vilafranca, anunciants del pavelló i patrocinadors destacats com **CONTENIDORS PENEDES, SMP, MAGUSA, TÈRMENS, XTA** o **PHOTEL PERE III**. Moltes gràcies!

UNA **MIRADA**
AL PASSAT

Els castellers a l'emparedat del Casal

Eloi Miralles

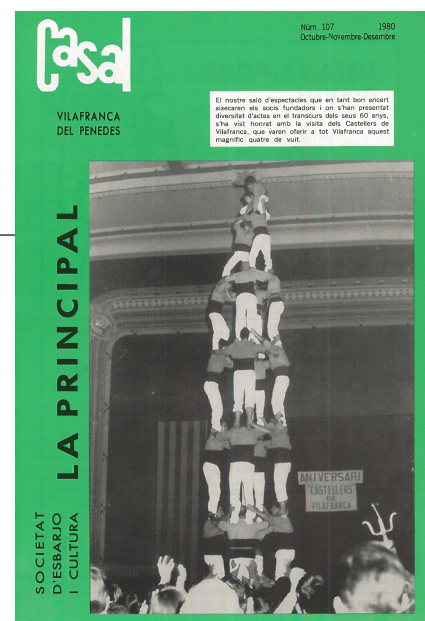
La relació del nostre Casal amb els castells ve de molt lluny. Aviat farà 100 anys que aquella efímera colla vilafranquina de *Cal Noi Noi*, que assajava al pati del palau reial, es va presentar a la nostra vila —amb el nom de Castellers de Vilafranca i en la que esdevingué la seva única actuació— a la festa de la nostra societat, el 24 de setembre del 1929, per bé que desconeixem quins castells es van aixecar en l'ocasió. Uns quants anys més tard, per la Mercè del 1945, sembla que fou la colla unificada dels Xiquets de Valls la qui va plantar-ne al nostre pati de butaques, tot i que tampoc no es pot precisar com va anar l'exhibició ni si es va fer a dins la sala a causa de la pluja o bé per facilitar als casalistes una millor perspectiva; cal tenir per segur, però, que el sostre dels vallencs, llavors, no devia sobrepassar un castell de set pisos.

Amb la naixença, el 1948, de la colla dels Castellers de Vilafranca la relació va pujar

Pilars de cinc de les tres colles castelleres de l'època en l'acte de col·locació de la primera pedra del Casal 2000 (7 d'octubre del 1984)

molts enters. Per començar, el 26 de setembre del 1954, amb motiu de les festes del nostre cinquantenari, la nova colla —encara amb camises de color rosat— a l'espai de la Rambla petita que afronta amb la nostra seu principal, va descarregar un 3 de 7 i va intentar una torre de 7 que va caure amb l'aixecador posat. També caldria fer esment que uns pocs anys abans, el 8 de juny del 1949, aquells novençans castellers van haver d'actuar al mateix indret arran de la visita del general Franco a la nostra vila, per bé que van fer-ho —amb un 4 de 6, la torre de 6 i el primer pilar de 5, tot vilafranquí— quan el dictador, per sort, ja havia tocat el dos. I, encara més, cal recordar que els primers assaigs es devien fer també ben a prop, enfront del passatge d'Alcover i, per tant, davant de la cafeteria del Casal, mentre que les primeres reunions del grup haurien tingut lloc al que aleshores es deia bar Trébol, que era pràcticament al costat.

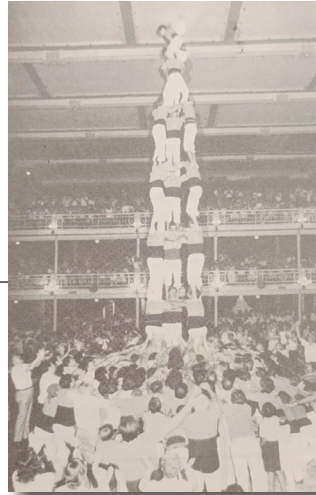

Portada de la revista de l'entitat que retrata el primer 4 de 8 aixecat al pati de butaques pels Castellers de Vilafranca en la Diada de la Colla el 1980

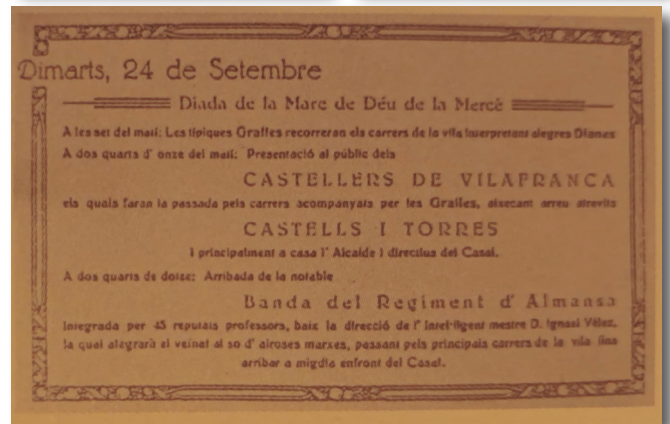
El 4 de 8, castell senyera

Hauria de passar gairebé un quart de segle per poder tornar a veure castells a la nostra Societat. De l'entremig, només coneixem la notícia que el 7 de desembre del 1969 —quan el Casino vilafranquí va celebrar, amb l'actuació dels Castellers, el seu 116è aniversari— el Casal va cedir galanament el seu vestíbul perquè poguessin realitzar els assaigs previs. I anem a parar així al 21 de setembre del 1980 quan, a la festa del 76è aniversari casalista, la colla degana de casa nostra va plantar el 4 de 7, la torre de 7, el 3 de 7 i dos pilars de cinc simultanis. Aquesta actuació restà superada amb escreix, el dissabte 25 d'octubre següent, en la corresponent a la celebració de la Diada de la Colla, malgrat que, tal com s'havia pactat prèviament, els Castellers van haver de fer-la al bell mig de la nostra sala més gran per mor del temps rúfol que feia a la Vila. L'exhibició, força reeixida, va anar així: 4 de 8 (feia més de dos anys que no el descarregaven), intent de torre de 7, 3 de 7 aixecat per sota, torre de 7 (ara sí, descarregada) i pilar de 5 que, a manca de balcó, va ser portat a una llotja. D'aquella relació primigènia amb una colla de castells de 8 fruità, una setmana després, una col·laboració del nostre consoci i amic Joan Solé Bordes a *La Voz del Penedès*, amb el títol "Castellers i vida social", que encaixaria de ple en aquest article. I en vindrien d'altres...

D'esquerra a dreta, el 3 de vuit dels Verds dins del Casal el 22 de setembre del 1985 i el tres de set a la festa casalista del 26 de setembre del 1954. A sota, la targeta que anunciava l'actuació de la Colla de Cal Noi Noi, amb el nom de Castellers de Vilafranca i lletres verdes, el 24 de setembre del 1929.

Poc menys d'un any més tard, el 27 de setembre del 1981, els Verds, a causa d'una intensa pluja, van repetir l'experiència en el mateix escenari, en ocasió del nostre 77è aniversari; l'actuació fou força similar: 4 de 8 (carregat) i torre de 7, 3 de 7 aixecat per sota i dos pilars de 5 alhora (descarregats). I unes quantes setmanes més tard, el 21 de novembre, en la seva Diada de la Colla, encara els va anar millor en completar els 4 de 8, torre de 7, 4 de 7 amb l'agulla, 5 de 7 i dos pilars de 5 (un d'aixecat per sota). El rotatge Casal/Castellers continuaria funcionant, atès que el 26 de setembre del 1982, com a preparació de cara al concurs tarragoní, van plantar el 4 de 7 net, el 3 de 7 aixecat per sota, la inèdita torre de 7 amb folre, el 5 de 7 i dos pilars de 5 simultanis. I el 2 d'octubre del 1983, tot celebrant el nostre 79è aniversari, descarregaren també la torre de 7, el 4 de 8, el 5 de 7 i el pilar de 5. Tanmateix, el 26 de novembre següent, Diada de la Colla, el camí es va tòrcer, ja que tant el 4 de 8 com la torre de 7 només es coronaren, mentre que sí que van completar el 5 de 7 i el pilar de 5. El redreçaren el 23 de setembre del 1984, en la commemoració dels nostres 80 anys, amb una exhibició que podríem qualificar d'insòlita: 4 de 8, torre de 7 amb folre (prova de la de 8), pilar de 6 també folrat i pilar de 5 de comiat; tot això pensant en el concurs de Tarragona on, per primera vegada, descarregarien tres castells de 8. Al cap d'una setmana d'aquest, el 7 d'octubre, les tres colles vilafranques del moment: els Castellers, els Xicots i la Jove plantaren castells en l'acte de posar la primera pedra del projecte socioesportiu *Casal 2000* a la muntanya de Sant Jaume. Els de la Jove van aixecar un 4 de 6, el 3 de 7, la torre de 6 i el 4 de 7 amb l'agulla, mentre que els Xicots van fer un intent del 4 de 7 amb l'agulla (coronant el 4) i van completar el 3 de 7 i, ara sí, el 4 de 7 amb el pilar al mig. Després dels parlaments de ritual van arribar els Castellers de Vilafranca, que havien actuat en l'acte de reposició de la Creu del Port d'Ordal i, aleshores, les tres colles van enlairar sengles pilars de 5; a continuació, els de la camisa verda van completar la torre de 7 i el 4 de 8.

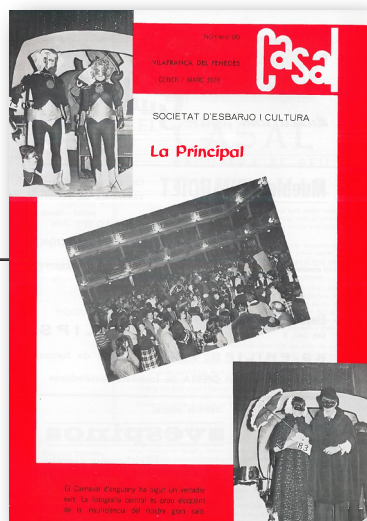

El 3 de 8 a escena

El 22 de setembre del 1985, en la festa del nostre 81è aniversari, els de Cal Figarot apujaren el llistó en descarregar el 3 de 8 (el primer realitzat en un local cobert), el 4 de 8 (al segon intent, el primer fou desmuntat), el 5 de 7 i un pilar de 5 aixecat i baixat per sota. En canvi, al cap d'un any, el 21 de setembre, els va sortir greu, ja que l'intent del 3 de 8 els caigué amb l'aixecador al seu lloc i hagueren de rebaixar pretensions amb el 5 de 7, la torre de 7 i un vano de 5. A partir d'aquell any s'estronegen les exhibicions castelleres dels Verds al Casal, tot i que a la nostra revista hi han tingut cabuda, com ara en la que feia el número 147 (octubre-desembre, 1990), amb una foto a la portada del 4 de 9 amb folre descarregat a la plaça de la Vila, la Diada de Tots Sants del 1990, així com, a l'interior, una altra del 3 de 9 també folrat, completat en la mateixa actuació; i tres imatges més, amb els tres castells de 8 descarregats a Montserrat aquell mateix any. Caldrà recuperar l'engranatge per veure si ens ofereixen algun dia un castell de 9? Res millor per als casalistes. No hi posarem pals a la roda, ans el contrari.

UNA MIRADA
AL PASSAT

1978

A l'espai de la **REVISTA CASAL** del nostre web hi trobareu l'exemplar escanejat per poder gaudir de tots els detalls.

El butlletí social de l'entitat de gener a març de 1978 dedica la seva portada i l'editorial a la recuperació del nostre Carnaval.

En l'apartat Batec Social, el president Jaume Massanell feia un ampli repàs a les cinc setmanes de Carnaval, fent esment a incidències com que no es presentés una de les orquestres contractades, fins al cost de la recuperació del Carnaval que xifrava en 400.000 pessetes.

Els butlletins del Casal dels anys 70 comptaven entre les anunciantes concessionaris de tot tipus de vehicles, i en una comarca com la nostra, no hi podien faltar anuncis com els dels multicultors **PASQUALI**. En aquest cas promocionats per **A. MARCER d'Amalia Soler 33**.

Aquella revista incloïa un generós espai per promocionar un film que s'anunciava rigorosament per majors de 18 anys i que de ben segur no va passar inadvertit. Ens referim a **DELICIAS TURCAS ... tras los placeres sin límite y los excesos sin freno**.

Un anunci a plana sencera promocionava l'actuació de **Manolo Escobar** que tindria lloc el 5 de març de 1978 en dues sessions de tarda i nit.

Un pas pel **GRAN TEATRO** de la **Sociedad La Principal** amb el 'Superspectaculo' **SIGUIENDO MI CAMINO**.

ENTREVISTA

Marta Casas Ayats

Directora de l'Escola de Teatre del Casal

Joana Sadurní

Fotografia: Toni Galitó

La Marta és la simbiosi entre educació i arts escèniques: és diplomada en Educació Social i s'ha format en Art Dramàtic al Col·legi del Teatre, té postgraus en Dansa Moviment Teatre i en Pedagogia de les Arts Escèniques i ha fet cursos de moltes disciplines artístiques. Abans dels trenta anys ja havia decidit que el teatre és una eina transformadora: com a educadora ha treballat a diversos CRAEs i centres d'acollida amb adolescents en risc, però també ha passat temporades a l'Amèrica Llatina, on treballava l'alfabetització d'adults i el desenvolupament comunitari en zones rurals a través del teatre. Parla amb una passió desbordant de la seva feina, i és que s'ha bolcat a vincular l'educació i les arts a tot arreu on ha anat: ha estat a l'equip directiu de l'Escola Municipal de Música i Teatre de Sant Celoni, ha fundat l'Associació DesdelCos i la Companyia Gestacions, ha estat formadora del grup amb diversitat funcional Il·lusionistes, ha escrit i dirigit obres, dirigeix companyies com Teatre Gran o la Cia. A Pèl... I és la directora de l'Escola de Teatre del Casal.

Què t'apassiona?

Les passions van variant amb cada moment vital: ara m'apassiona la meua feina perquè m'encanta descobrir les persones a través de processos creatius i veure com s'autodescobreixen. Però venint d'una família d'alpinistes aventurers i pioners he viscut la munyanya des de petita, i de tant en tant necessito aïllar-m'hi per tornar a connectar amb mi des d'un altre lloc. Ara estic en un moment on valoro molt les petites coses de la vida i necessito compartir molts moments amb els meus fills, la meua família i la gent que estimo.

Fa uns mesos vas assumir el repte de la direcció de l'Escola de Teatre del Casal. Què et va atraure per llençar-t'hi?

Crec fermament en el teatre com una gran eina pedagògica, i el Penedès necessita un referent que ofereixi una formació de qualitat, professional, multidisciplinària i que atengui la diversitat d'interessos. Necessitem un referent que posi el focus en la persona i que compti amb un treball pedagògic clar al darrere,

“El teatre et prepara per la vida”

que trenqui els esquemes que tenim al cap on percebem el teatre com la memorització i representació d'un text i la creació d'un personatge. L'escola que vull entomar va molt més enllà i centra la mirada en el procés de dramatització i creació, incentivant l'esperit crític i aportant eines que ajudin els alumnes a desenvolupar-se com a persones. El teatre et prepara per la vida i t'acompanya en el teu desenvolupament emocional, social, cognitiu i de valors; aporta capacitat de confiança, desinhibició, observació, empatia, escolta activa, habilitats socials, creativitat... A les classes constantment has de trencar els teus esquemes mentals per generar-ne de nous a partir de les propostes dels companys, treballant des de "l'ara i l'aquí", sempre en una actitud de joc on l'emoció, el risc i la imaginació tenen un gran paper a l'hora de resoldre conflictes a través de les improvisacions. Com més divers és el grup, més riquesa en la creació: tothom té un lloc i un potencial intern brutal per explorar.

Ets una artista molt polifacètica: fas teatre, però també has fet dansa i moviment, expressió, circ... Què creus que aporta, aquesta vessant tan multidisciplinar?

Tendim a pensar en el teatre com un teatre de text, però podem representar una proposta lírica de moltes maneres. M'apassionen moltes disciplines diferents i miro de transmetre les eines que he après a l'alumnat perquè tinguin diferents materials i recursos a l'hora de construir i crear (a partir d'un text, d'un concepte, d'una música, d'un objecte, d'una imatge...). El teatre és un mitjà d'expressió i reivindicació, ens transforma però també pot transformar als altres. Quan treballes en grup passen moltes coses, tots mirem el món des de perspectives molt diferents, a vegades connectem i ens entenem i d'altres no. Però en creació, la fusió de concepte sempre em sembla

interessant. Com més eines i recursos tens, evidentment més interessant és el procés i el resultat. Per això crec que la nostra mirada multidisciplinar és molt important per l'alumnat.

Creus que el que diferencia l'Escola de Teatre del Casal és l'aposta multidisciplinar?

És aquesta aposta multidisciplinar, però també posar el focus en el procés de creació i dramatització més enllà d'un resultat i crear un procés pedagògic centrat en les persones. Tenim clar que amb el nostre equip i experiència podem atendre persones que es volen professionalitzar en arts escèniques, però també totes aquelles que volen viure el teatre com un gaudi. La formació en arts escèniques ha de ser un espai de plaer combinat amb el creixement personal, que és implícit.

Els grups de teatre i cor escènic d'adults i sèniors de l'escola estan funcionant molt bé. A què creus que es deu?

Fins ara no hi havia aquesta oferta formativa, i nosaltres l'estem cobrint. Tot i

Fotografia: Toni Galitó

Fotografia: Toni Galitó

així, confio que en les altres etapes d'edats més joves, encara que a Vilafranca hi hagi molta oferta, també acabaran tenint aquest èxit quan es vagi coneixent el nostre projecte pedagògic i des d'on treballem.

Hi ha una edat per posar-se a fer teatre, dansa, circ...?

Cada etapa vital necessita d'una formació específica d'acord amb les característiques de desenvolupament que els pertoca, i cada persona aporta una mirada pròpia. Els més petits es mouen en la descoberta i exploració total, i per això en aquestes edats la formació que oferim és absolutament multidisciplinària, on l'expressió corporal, el teatre, la música, les arts plàstiques i el cant es fusionen en una mateixa assignatura. L'objectiu és que visquin i es nodreixin de diferents eines expressives i artístiques sense fronteres entre elles. A partir dels 8 anys ja estan més madurs per treballar el text i la improvisació, i a partir dels 12 els alumnes comencen a qüestionar-se moltes coses i a les classes sorgeixen temes molt interessants. En adults no hi ha límit d'edat. Venen amb set de jugar i trobar un espai on gaudir,

deixar-se anar i reconnectar amb ells des d'altres vivències. És fascinant observar classes on comparteixen espai una persona de 78 anys que ha treballat tota la seva vida a la vinya, amb una noia de 24: les diferències entre bagatges personals són abismals. En cada grup es crea un espai de connexió brutal i el que passa a cada classe és un viatge surrealista on et pots preparar la motxilla però mai el destí.

Quines són les propostes de l'Escola de Teatre del Casal per aquest segon trimestre?

A banda dels cursos setmanals que hem anat fent fins ara, incorporarem uns monogràfics amb grans professionals, apropant recursos i eines per al cinema, el clown i els titelles. L'Adrià Cerezo farà un curs que durarà tot el trimestre per ensenyar-nos a fer curtmetratges i per fer una trajectòria de la història del cinema, i la Lindes Farré guiarà dos tallers monogràfics amb noves eines teatrals: el clown i els titelles. Amb aquests tallers pretenem aportar propostes de qualitat al territori, perquè la gent interessada no s'hagi de desplaçar a Barcelona.

BON Nadal I FELIÇ 2024!

Aquest Nadal,
regala moments en família
al voltant d'un bon **café**.
Descobreix tots els nostres **packs** regal a:

www.cafesnovell.com

NOVELL

TAULA&VILA

De sarans i saranistes

Imma Pulido

Fotografia: Fèlix Miró

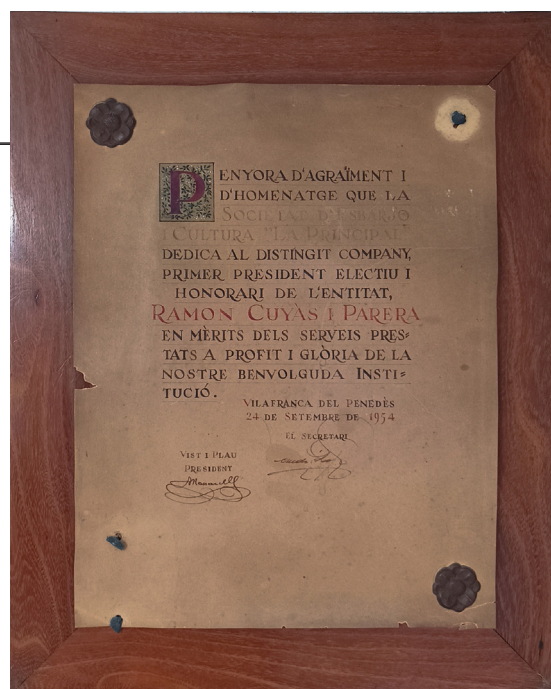
Aquesta és la particular crònica d'un sopar de tardor nascut a la fresca d'una nit d'estiu en acabar d'un festival de poesia als jardins de la societat El Retiro de Sitges. Difícil circumloqui per definir un fugaç instant, una mirada ràpida que evidenciava un pensament comú: el Casal necessita un Taula i Vila amb el Ramon Marrugat.

Tres mesos i mig després es fa realitat aquell desig i compartim taula a l'antic cafè del Casal envoltats d'un panel d'escriptors, historiadors, professors i estudiosos que acaben de sortir de la presentació del darrer llibre d'en Marrugat, *Narracions llegendàries del Penedès*, al Fòrum Berger. És aleshores, potser just un instant fugisser, quan els miro i albiro el llegat de Milà i Fontanals, de Claudi Mas i Jornet, de Pere Grases, de mossèn Manuel Trens, de Pere Mas i Parera, de Rodolf Llorens, d'Anna Maria de Saavedra, d'Antoni Sabaté Mill o de tantes altres persones que els han precedit en el llibre dels noms propis de la cultura vilafranquina.

Enmig de la trobada dels presents i dels imaginats, la figura de Ramon Marrugat imposa; corpulenta, amb veu potent i amb una xerrera incansable, enceta la tertúlia amb el regal d'un pergamí que la societat va lliurar l'any 1954 al seu avi, Ramon Cuyàs i Parera, primer president del Casal.

Amb aquesta figura cabdal de l'entitat a la família i amb la residència al carrer del Migdia, just darrere la pista, no és pas estrany que a casa seva es consideressin casalistes i principalistes, i que cada dia del món l'avi Cuyàs passés pel cafè del Casal per participar en les tertúlies que acollien aquestes mateixes parets que avui ens envolten. Marrugat recorda que el cafè estava alçat gairebé un metre i mig per sobre la vorera, amb una estructura similar a la que encara conserva la sala de l'Agrícola, amb un gran cartell on deia 'Champany Fontenac' i amb entrada des del porxo, el nom pel qual tothom coneixia popularment l'espai de l'actual passatge Alcover per on els casalistes accedien als saraus. I remarco saraus com la denominació que tenien els balls del Casal i que omplien la sala de sarauistes de tota la vila i d'alguns marrecs com el Ramon Marrugat, que s'emparaven per la tanca de la pista per colar-se a les revetlles tradicionals de Sant Joan, Sant Pere i Sant Jaume, amb unes vistoses rodes de foc.

Més endavant, cap als 11 o 12 anys, la família el va apuntar a la folklorica a fer ballets populars amb el senyor Badell, posteriorment s'incorporà a la secció d'escacs i finalment al ball, en l'època de l'explosió dels nous formats com ara el 'rock and roll', la 'yenka', el 'bayón', etc. Fou l'època d'engrescar projectes, com per exemple l'impuls d'un ball de disfresses de Carnaval en plena dictadura, que van tirar endavant amb la prohibició governativa expressa de no dur carotes; o els anys del *Follies Tec*, de l'òpera *Carmen*, de la multitudinària arribada de Glòria Lasso o d'un partit que van jugar els marins de la flota americana que hi havia a Barcelona amb l'equip del Casal, amb una enorme expectació popular.

Pergamí que la Societat la Principal lliurà a Ramon Cuyàs i Parera, avi de Ramon Marrugat i primer president de l'entitat, el 1954.

Més endavant en Ramon Marrugat va estudiar Peritatge agrònom, tot i que sembla que sense ni gota d'entusiasme, i la seva facilitat pels idiomes el va dur per diferents indrets fins a instal·lar-se a Tarragona, on va formar família i negoci, amb la Llibreria de la Rambla, un espai de cultura i tendències, però també de trobada de les activitats anomenades subversives durant el franquisme.

Parlar penedesenc

Ara bé, un dels llegats d'en Ramon Marrugat serà, sens dubte, el seu treball d'identificació de la parla penedesenca, a través de l'Institut d'Estudis Penedesencs.

Aquells o aquelles que hem nascut en l'àmbit del català oriental, sovint no som conscients que el Penedès també té singularitats. Personalment recordo que les particulars classes del Fontxo Blanch a l'institut havien

Fotografia: Fèlix Miró

tocat el tema d'esquitllada, però quan vaig ser-ne del tot conscient fou el dia que, ja a la facultat, la filòloga Margarida Bassols feu un exercici simpàtic mitjançant el qual anava dient paraules i nosaltres havíem de dir aquelles que coincidien amb la nostra parla habitual. Les que jo vaig identificar foren *llurer*, *estisores* i *tenca*. Quan va acabar de pronunciar *tenca* i vaig ser l'única persona que va aixecar la mà, em va mirar i em va dir: "Tu ets del Penedès".

Bona part de la tasca de fer visible aquest vocabulari penedesenc cal atribuir-la al Ramon Marrugat, que ha definit les particularitats d'un territori situat al nord del riu Gaià i que va més enllà dels límits administratius o polítics d'una comarca.

Mots com el mercoc, el pèlec, la treballada (per referir-se a la jornada laboral), el boi o els correlons són habituals i singulars alhora en aquestes contrades. I sobre aquests darrers, un apunt fet per l'Eloi Miralles a la tertúlia perquè Vilafranca recuperi el nom de *correló* per a molts d'aquests espais que, amb els anys, han estat rebatejats com a carrerons.

Ramon Marrugat, que volgudament no Raimon, és una d'aquelles persones que gaudeix d'una visió privilegiada de la vila que el va veure néixer i del territori i els costums que l'envolten; un dibuix traçat de forma subtil però ferma alhora, que ens va regalar en aquesta nova edició del Taula i Vila, al restaurant Mussonades. Moltes gràcies, Ramon.

ACTUALITAT DE L'ENTITAT

TEATRE

La Terra Baixa del Casal viatja a Itàlia

El Concorso Teatrale Internazionale Città di Chivasso va seleccionar l'adaptació de "Terra baixa" de producció pròpia del Casal de Vilafranca i Taller d'Assaig Teatre per ser representada en l'edició d'enguany, en un certamen on només es seleccionen quatre obres. La peça va ser representada en català, i va ser la primera vegada que "Terra baixa" es representa en la seva llengua a nivell internacional per un grup de teatre amateur. El públic disposava d'una síntesi de l'obra en italià per anar seguint la peça, i les valoracions van ser molt positives.

ALIANCES

Combatre la solitud no volguda amb l'expressió artística

Aquest 2023 hem participat a un projecte de la Federació d'Ateneus de Catalunya, el Reconnectem-nos, que buscava visibilitzar la solitud no volguda. Des del Casal hem transformat en una peça teatral la narració d'una persona real que viu aquesta situació, i per això hem comptat amb la direcció i creació del Mario Larrubia i la Maria Jesús de la Rosa i les actrius Ana Rodríguez i Lola Rodríguez. Junts, han creat l'espectacle "Montse i la solitud no volguda", que van representar el 5 de novembre a la Fundació Orfeo Lleidatà.

TRIBUNA LLACH SERRA

Arrenquen les tribunes Llach Serra sobre el món immobiliari

El passat mes de novembre vam acollir la primera Tribuna Llach Serra, una nova proposta en la qual Llach Serra, empresa de gestió immobiliària, apropa el món immobiliari al públic general. En la primera sessió, que girava al voltant del lloguer, hi van intervenir l'expert Gonzalo Bernardos, l'Àlex Vázquez en representació de Forcadell i en Rubén Llach, economista i administrador de finques i fundador de Llach Serra. Les següents tribunes reflexionaran al voltant de les inversions immobiliàries i l'eficiència energètica i es celebraran els mesos de febrer i maig.

ACTUALITAT DE L'ENTITAT

HISTÒRIA

Els alumnes d'Història visiten el Museu de L'Esquerda

El passat novembre alguns membres dels cursos d'Història sobre els comtats catalans i la Segona República, que condueix l'historiador Marc Jobani, van visitar el museu i el jaciment arqueològic de L'Esquerda, a Roda de Ter. Les sortides són un dels elements dels cursos d'Història del Casal: en aquesta ocasió, la visita va comptar amb la directora del museu, Maria Ocaña, i la Irene, membre de l'equip d'arqueologia; i els alumnes van conèixer un poblament amb continuïtat història des de l'època ibèrica fins al segle XIV

ALIANCES

El Club Sènior descobreix Torelló Viticultors

El passat mes de novembre el Club Sènior es va desplaçar a Gelida per descobrir la història de Torelló Viticultors, una de les nissagues amb més recorregut del territori. El guiatge va anar a càrrec del sommelier Jordi Olivella, que va exposar els valors de la família i la passió per la viticultura que emanen de la Finca Can Martí, i que va finalitzar la visita amb un tast dels vins i escumosos de qualitat que s'hi elaboren.

ALIANCES

Els Falcons de Vilafranca celebren 64 anys al Casal

Com cada any, el 8 de desembre el Teatre Casal es tenyeix de blanc per celebrar l'aniversari dels Falcons de Vilafranca, que realitzen una actuació amb les seves originals figures. Enguany van aixecar un pilar de 6 i una extraordinària escala d'11 a la platea del teatre, seguint la tradició d'un acte que es celebra anualment al Casal des del 1982. Aquest 2023 els Falcons clouen una bona temporada i han celebrat un aniversari amb gran participació, tant en l'acte del Casal com en les activitats infantils, la 30a edició del Rally Falconer i en les altres propostes.

DANSA

Els Tastets de Dansa recapten 1.571€ per La Marató de 3Cat 2023

El passat diumenge 17 de desembre el Teatre Casal es va omplir de gom a gom per celebrar, un any més, els Tastets de Dansa que impulsa l'Escola de Dansa Assumpta Trens. L'acte, que té entrada lliure, cada any vol conscienciar la ciutadania al voltant de la investigació científica que visibilitza La Marató de 3Cat, i que enguany es focalitzava en la salut sexual i reproductiva. L'espectacle va comptar amb una àmplia participació d'alumnat, professorat i públic, i va recaptar un total de 1.571€ per La Marató.

ALIANCES

El Consell Consultiu posa en valor els projectes socials del Casal

El passat 14 de desembre es va celebrar una nova reunió del Consell Consultiu del Casal, que es va centrar principalment en els darrers projectes socials de l'entitat, com La Força del Teatre i Ponts de Futur. El consell va valorar molt positivament l'impacte que aquests projectes estan tenint en els infants i adolescents del territori, i va reforçar l'impuls al cercle més social del Casal.

Literatura

“El mestre que va prometre el mar” es presenta al Casal

El passat mes de novembre el nostre teatre va ser l'escenari de la presentació del llibre conjuntament amb L'Odissea “El mestre que va prometre el mar”, una novel·la de memòria històrica escrita pel vilanoví Francesc Escribano que recull la figura d'Antoni Benaiges, un mestre català que treballava a una escola rural d'un poble burgalès i que va desaparèixer el 1936. Escribano, el fotògraf Sergi Bernal, l'antropòleg Francisco Ferrándiz i l'historiadora Queralt Solé n'han recuperat el llegat i la història, i a partir del seu treball n'ha sortit també una obra teatral i una pel·lícula homònima que es va preestrenar al Most 2023.

